

In Memoriam bij uitvaart van Zuster Maria Peters

(zoals voorgelezen door Zr Tiny Holscher in de kapel van het Wereldhuis in Boxtel op maandag 23 april 2018)

Vandaag zijn wij met velen hier samengekomen om afscheid te nemen van onze lieve medezuster Maria Peters. Al heel lang voelde zij zich vermoeid en verlangde zij ernaar haar Heer te ontmoeten. Langzaam ging zij als een kaarsje uit en in de vroege ochtend van 18 april is zij na een lang en rijk missionarisleven rustig van ons heengegaan.

Maria was een hele bijzondere, lieve, zachtaardige en vooral wijze en bescheiden vrouw die heel veel betekend heeft, niet alleen voor de Congregatie en haar medezusters, maar voor allen die zij heeft ontmoet.

Maria werd geboren in Amsterdam als derde kind, in een warm en gezellig gezin met uiteindelijk 9 kinderen, 5 jongens en vier meisjes. "Mijn kindertijd was een tijd van warmte en gezelligheid", schrijft ze, "en dat is een voorrecht voor de rest van je leven. Mijn vader was bouwinspecteur en vanwege zijn werk verhuisde het gezin naar Apeldoorn waar ik naar de lagere school ging bij de Zusters van de Choorstraat. Vaak liepen wij met vader naar Paleis het Loo dat dichtbij was.

Opnieuw verhuisden we terug naar Amsterdam, Randwijck, waar ik de lagere school afmaakte en ondanks het uitbreken van de oorlog, mijn MULO-diploma haalde. Ik bleef thuis om mijn moeder te helpen maar volgde s'avonds verschillende cursussen. Ik las veel en ging er graag op uit met mijn vader op wie ik, qua karakter, veel leek".

Ze had een oom die als religieus in Afrika werkte en die enthousiast over zijn werk sprak. Haar oudste zus vroeg Maria eens om mee te gaan naar de Witte Zusters om kennis te maken. Haar zus koos er uiteindelijk voor niet in te treden, maar Maria, die eigenlijk nog te jong was, kreeg er meteen een thuisgevoel. "De vonk om het klooster in te gaan sloeg over", zei ze.

In maart 1951 trad zij in bij de Witte Zusters in Maarn en koos als zuster naam Suzanne Marie, de naam van haar moeder. De overgang van thuis naar het klooster was groot maar zij zette door. Na haar noviciaat deed zij in 1953 haar eerste professie, waarna ze naar Algiers vertrok voor een aanvullend vormingsjaar waar ze kennis maakte met het Moederhuis en het leven in een internationaal gezelschap.

Hierna werd ze gevraagd om voor onderwijzeres te gaan studeren en in 1957 behaalde zij haar onderwijsakte. In januari van dat jaar overleed, geheel onverwachts, haar moeder. Haar plotselinge overlijden heeft Maria heel erg aangeprepen.

Op 1 oktober 1957 vertrok zij naar Ndala in Tanzania, een missiepost met veel scholen. Zij gaf les op de zogeheten *middle-school* met 140 jonge meisjes. Na 7 jaar in het onderwijs werd zij in 1964 benoemd tot vice-provinciaal van Tanzania. Binnen enkele maanden werd zij echter ernstig ziek en moest terug naar Nederland voor verdere rust en medische behandeling. Eenmaal hersteld werd zij overste van de grote gemeenschap in Huize Lavignerie in Boxtel. Toen dit huis verkocht werd verhuisde zij mee naar Esch. Intussen was zij lid van het provinciaal bestuur. Zij noemde dit alles een mooie boeiende taak en ook een verrijking voor haarzelf.

Hieraan kwam een einde door haar deelname aan het Generale Kapittel in 1969, waarna zij werd gevraagd als vormingsleidster van het derde jaar. Haar taak was het begeleiden van jongere zusters die 10-15 jaren in Afrika hadden gewerkt. Zij kwamen voor enkele maanden naar Rome om wat afstand te nemen, zich te bezinnen op hun werk in Afrika en voor bijscholing in verschillende geestelijke, bijbelse en andere onderwerpen. Als voorbereiding

deed Maria de dertigdaagse retraite in Frankrijk en nam deel aan bijeenkomsten over vormingswerk. In juni 1970 kwam zij aan in Frascati, 44 jaar oud, en begon aan haar nieuwe taak. Het werd voor haar een nieuw avontuur dat ging duren tot 1983.

Zij beschrijft deze periode als een hoogtepunt in haar leven. "Het was een mooie opdracht en vooral een taak die goed bij me paste", schrijft zij. "De contacten waren heel bijzonder. We hadden elkaar nodig en we vulden elkaar aan".

In die dertien jaar heeft zij veel zusters begeleid en zelfs nu nog blijkt hoe zeer zij gewaardeerd was vanwege haar prettige persoonlijkheid, haar eenvoud, luisterbereidheid en wijze raadgeving. "Met dankbaarheid kijk ik terug op mijn periode in Villa Vecchia in Frascati", schrijft zij. "Ik heb veel kunnen bijdragen en heb er zelf heel veel van geleerd. Maar na al die jaren begon ik het verschil te voelen met een nieuwe mentaliteit. De zusters die terugkwamen waren van een andere generatie en ik voelde in 1983 de behoefte mijn taak over te dragen."

Op eigen verzoek ging zij terug naar Afrika, naar Tanzania, nu naar Tabora, om in de basisschool katechismusles te geven. Zij voelde al gauw dat dit werk beter gedaan kon worden door Tanzaniaanse catechisten zelf. Op verzoek van de aartsbisschop ging zij werken op het Economaat van het Bisdom. Daar werkte zij op kantoor en zorgde voor de financiën. Het was een interessante baan, die haar in contact bracht met de priesters, de zustercongregaties, instanties van het bisdom en lekenpersoneel. "In mijn eerste periode in Tanzania was ik gebonden aan school met weinig contact met de bevolking", schrijft zij, "Nu, in deze periode, beleefde ik een andere werkelijkheid van het missiewerk. We woonden niet meer in een groot klooster maar in een gezinswoning dicht bij de kerk, dichtbij de mensen en hadden daarom veel contact met de lokale bevolking". Zij had nu meer tijd voor huisbezoek en bezoeken in het ziekenhuis. Een heerlijke tijd.

In 1991 kwam zij voorgoed naar Nederland. Ook in Nederland was er nog genoeg te doen. Zij werd gevraagd om na anderhalf jaar de econoom te vervangen. Gedurende die tijd woonde zij in Esch, zorgde voor het onderhoud van het huis en bereidde zich voor op haar nieuwe taak. In 1993 begon zij als econome in Boxtel en was tevens lid van het provinciaal bestuur. Na haar bestuurstaak bleef zij nog tot 2002 de econome van de Nederlandse regio.

Zij verhuisde terug naar Esch, waar haar leven als Witte Zuster allemaal begon. Daar bracht zij nog drie jaar door totdat het huis in 2005 werd gesloten. Alle zusters verhuisden naar elders. Als een van de laatste verhuisde Maria naar het toenmalige woonzorgcentrum Molenweide in Boxtel waar zij samenwoonde met medezusters en andere bewoners.

Gedurende de dertien jaar die zij hier gewoond heeft, wist zij al gauw zich op verschillende manieren nuttig en geliefd te maken. Zij straalde eenvoud en vrede uit en was een steun voor haar medezusters. Ze bezocht eenzame bewoners en samen met Willemien van Schie breidde ze dekentjes voor Roemenië. 'Het zijn de kleine dingen die het doen', was haar motto.

Ze vat haar leven als volgt samen: "Op veel verschillende plaatsen heb ik met plezier mogen wonen en werken, nooit was het helemaal vreemd. Het thuisgevoel was er al als er medezusters waren. Nu, 65 jaar na mijn professie, kijk ik met dankbaarheid terug op het werk dat ik mocht doen als Witte Zuster en de mooie taken die ik kreeg. Fijn was het te werken in Rome met jonge vrouwen, in de bloei van hun leven. Ik heb ervaren dat ik me in alle taken missionaris wist omdat de grond van mijn leven God is. De grote bron van inspiratie en houvast in mijn leven is mijn geloof, met de rituelen die erbij horen. Dit zit ingebed in ons religieuze leven. Mede daarom voel ik mij zo thuis in mijn religieuze familie.

Lieve Maria, wij danken je oprecht voor alles wat je voor ons betekend hebt. Je liefde, je glimlach, je rake antwoorden, de vrede die je uitstraalde, je hulpvaardigheid, je bescheidenheid en discretie, je luisterbereidheid, kortom voor wie je was. We zullen je missen, maar dragen de herinnering aan jou mee in ons hart.

Rust zacht en geniet van de Liefde, Vrede en Vreugde bij de Heer.